

Folyóközi nyárban

*Mint királyok kényes cirmosa
törleszkedik lábunkhoz
a századvég az ezredvég
miután meghempergett a remény
szétrongyolódó futószőnyegén*

*Emlékezz az utolsó békeidőre
mondjuk a tizenötödik század
második felében
úgy örli most is önmagát
lángözönné a nap
magfúzióban szinte szétszakad*

*Kerüli számat mégis az ének
mind messzebbre tollászkodik
a trillázó nyár-kánon
hogy újra szól már künn a fákon*

*Tíz éve íme
a kakukkot se hallom
fészket ama '86 április végi
feketejegyű sugárzás lékelte meg talán
s a madár mint szikla gördül le
az ifjúság hegyoldalán*

*Süllyed lassan az emberi odú is
alapköveit apránként lazítja ki
valami földalatti folyó
fent készül a csapda
szöve a háló hajszálrepedésből
lépülésünk varjúként károgo
sarat hizlal a szétázó vályog*

*Pereg a mész világgá
világít szerte csak a dér
s majd ködlik csomókban a november
vénuülő tanyafalat mállaszt
sztyeppei homokverés
csordákkal izen a múlt
kőrmük nyoma a verőér partján
Eurázsian átkísér
zúg zúg a népvándorláskori szél*

Viztükörre zuhanó madarak
nyomán füstölgő fény-szilánkok
a reneszánsz kastély-víziók
ez itt hát nem a Loire völgye
vadul a rét is
hiába tolul a zöld a zöldre

Ne itt keresd
a fürdőző meztelen apácákkal
kies patakot
árnyjátékos ligetek évszázadait
átaludhatod

Itt még a föld szelleme is
hörögve tör fel az ásott
kútak mohalepedékes torkán
s forgószeles örvénye
mentén felmagzik évente
a kúrthatatlan paré
görényfészker-katedrálisa
s a pogánynak mitizált pipacs
korcs mákony-gubója pattog
nyár izzad hűgysavat pöffeteg eszméket
miktől részeg a féreg is részeg

Láthatod itt a világnagy
görcsben véresre harapdált
önszajak örületét
az öntermékenyülést képzelgő
onánia gyűszűvirág-erdejét
ecetfák közti térségeken
seggőtörlő papírok tortadiszeit
nemzetiszín selyemsárhajót az újjgazdag
krokodilok karneváli menetében
óh anyák mily kentaurokkal
kell hágnotok hogy a csecsemő is
mosdatlan álmot vetéljen

S jön jön a kánikula
vajákos gyümölcseivel
beszáradt varangy-lenyomataival
faszra pinára aggatható
undor-plecsnikkel
hogy még a maradék nemző
vágy is kókkadva kering el

*Taplósodik a levegő
elrákosodott idő zabálja ki
a légkörből az oxigént
s a már már moccanatlan fulladásban
megáll a nyárfa mint
 kozmikus óramutató
hegyére szitakötő landol
helikopterként suhanó*

*Leáll lassan a lélek
serény gépezete
fáradt rugó a gondolat
ki-kihagy már a motor
ha indul is kelletlenül
újra lerohad*

*E humuszból vétettem
s idegenülök mégis az időtlenségben
lemond rólam a föld
megemészteni nem tud nem akar
befogadni is elfelejt
bár ellene
semmit nem vétettem*

*Mezopotámiai nyárban
fekszem a két folyó között
véggépp fölösleges immár
hogy egyszemélyben legyek
az üldöző s az üldözött*

*Hiszen épp úgy lángözlök a nap
mint az utolsó békeidőben
midőn a programozott cicuskák szeme
villogó számkijelzéssel közli hogy
közeledik a századvég ezredvég*

*Zúg zúg a túlvilági szél
nyárfaág lesz a vándorbotom
s magamra öltöm a naplementét*

Fáradni könnyű

*Önmagamból is kiűzelve
nem poklosodik arcom s vérem;
a földi kín túlon túl hitvány
s a sors csak tulajdon, nem érdem.*

*Fáradni, elterülni könnyű
sarlósult hitfoggyatkozásban.
Mind üresebben kongó lélek
parancsára mozdul a szájam.*

*Már tudom: hazugság az éden,
nem volt, nincs s nem lesz menyország;
öröm, ha borom föl nem fordul
s kenyeret szelhetek s szalonnát.*

*Bőrömön verejtek-mintázat:
parázsló porba írott fétis . . .
Világfát ezüstöző dérben
eljön az ősz s eljön a tél is.*

PÉK PÁL

Mielőtt

*Úgy állunk itt, mint a nádas,
bolond szélben — —*

*Homlokát
emeli, vagy torkig laktat
magával a némaság,
állunk csak, a kintől avas
szóhoz kötve a jövőt,
fegyvertelen, vadonunkba
menekedve,*

*mielőtt
mint a kopó ránkuszul a
néma vád, a „nincs tovább”,
mielőtt e pestissel-vert
világban a jázminág
jeltelenül ellobbanik — —*

*Belésajog szív, az ész:
nem jut túl a lélek omló
egén az, ki visszanéz.*